

- orzekając, że nieprzekazanie wnoszącemu odwołanie opinii komitetu ds. ocen nie naruszało prawa do obrony;
- stwierdzając, że decyzja o rozwiązaniu stosunku pracy nie opierała się na opinii komitetu ds. ocen, chociaż opinia ta została wyraźnie wymieniona w motywach decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy;
- uznając, że instytucja oparła się wyłącznie na zarzutach i faktach wymienionych w sprawozdaniu z okresu próbnego wnoszącego odwołanie, podczas gdy z brzmienia tej decyzji wynika, że oparta została na aspektach związanych z twierdzeniami o biernej korupcji;
- uznając, że decyzja o rozwiązaniu stosunku pracy była prawidłowo uzasadniona, podczas gdy opierała się na zarzutach i faktach mających miejsce przed rozpoczęciem służby przez wnoszącego odwołanie w charakterze pracownika kontraktowego i
- stwierdzając, że decyzja o rozwiązaniu stosunku pracy nie stanowiła kary dyscyplinarnej, podczas gdy uchybienia zarzucane wnoszącemu odwołanie spowodowały wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, które dotyczy tych samych faktów i zachowań, co przywołane dla uzasadnienia decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2010 r. — Danzeisen przeciwko Komisji

(Sprawa T-242/10)

(2010/C 221/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Danzeisen (Eichstetten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Schmidt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 271/2010 w zakresie, w jakim zmienia ono rozporządzenie (WE) nr 889/2008 w ten sposób, że w pkt 9 części A załącznika XI w odniesieniu do unijnego logo produkcji ekologicznej, o którym mowa w art. 57, w sposób prawnie

wiązący wprowadza się wymóg, by było ono stosowane „zgodnie z zasadami określonymi przy jego rejestracji [...] w Urzędzie Własności Intelektualnej Beneluksu”, w szczególności w zakresie w jakim te ustalenia (regulaminu znaku zbiorowego) stanowią:

- w art. 2 akapit czwarty, że nikt — również skarżący — nie może używać unijnego logo produkcji ekologicznej „without empowerment from the Bodies designed or recognised in accordance with the Community Regulations”, tzn. bez upoważnienia do stosowania unijnego logo produkcji ekologicznej przez organy lub jednostki kontrolne, które zostały utworzone na podstawie przepisów unijnych lub zgodnie z nimi uznane;
- w art. 4 o wyłączeniu odpowiedzialności, zgodnie z którym Unia Europejska nie ponosi odpowiedzialności za możliwość używania unijnego logo produkcji ekologicznej w Unii Europejskiej, z wyjątkiem własnego bytu prawnego Unii Europejskiej i jej uprawnienia do unijnego logo produkcji ekologicznej „except to the extent of its corporate existence and of its underlying entitlement to the Organic Farming Mark”, czyli ograniczenie odpowiedzialności Unii Europejskiej jedynie do prawnej egzystencji Unii Europejskiej i do uprawnienia Unii Europejskiej do dokonanej rejestracji znaku;

- w art. 7 akapit drugi zdanie drugie o wymogu, że przepisy regulaminu znaku zbiorowego dotyczące używania i administrowania unijnego logo produkcji ekologicznej mogą być współlistnieć z przepisami Unii Europejskiej i ustaw krajowych, ale że w przypadku konfliktu dotyczącego używania unijnego logo produkcji ekologicznej regulamin ma pierwszeństwo i należy go stosować, a więc „in case of conflict concerning the use of the Organic Farming Mark” „provisions of the present Regulations on use and management” znajdują zastosowanie, a nie inne normy, w szczególności zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 271/2010;

- w art. 9 pkt 3, że unijne logo produkcji ekologicznej nie może być używane w sposób, który byłby lekceważący lub krytyczny w odniesieniu do Unii Europejskiej lub regulaminu znaku zbiorowego ustalonego w Urzędzie Własności Intelektualnej Beneluksu;

- w art. 12 akapit pierwszy, że Unia Europejska zastrzega sobie prawo bezpośredniej kontroli produktów i materiałów reklamowych noszących unijny znak produkcji ekologicznej i okresowego żądania próbek;

- w art. 15 akapit pierwszy, że wykładnia przepisów regulaminu znaku zbiorowego jest zastrzeżona dla Unii Europejskiej, a w konsekwencji jej ustawowemu przedstawicielowi — Komisji Europejskiej, a tym samym nie podlega wykładni sądów Unii Europejskiej;
- w art. 15 akapit drugi, że regulamin stosowania i administrowania unijnego logo produkcji podlega prawu belgijskiemu;
- zasądzenie zwrotu skarżącemu koniecznych kosztów przez pozwaną.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zwraca się przeciwko nowelizacji załącznika XI do rozporządzenia (WE) Nr. 889/2008 ⁽¹⁾ przez rozporządzenie (UE) nr 271/2010 ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi w pierwszej kolejności naruszenie art. 297 ust. 1 zdanie trzecie TFUE, gdyż pkt 9 w części A załącznika XI do rozporządzenia nr 889/2008 zmienionego rozporządzeniem nr 271/2010 odsyła do regulaminu znaku zbiorowego, ustalonego przez Komisję przy rejestracji unijnego logo produkcji ekologicznej w Urzędzie Własności Intelektualnej Beneluxu, a regulamin ten nie został opublikowany w Dzienniku Urzędowym, chociaż w wyniku tego odesłania ma on taką samą moc wiążącą jak sam tekst rozporządzenia Komisji.

Po drugie skarżący podnosi, że odesłanie dynamiczne do regulaminu znaku zbiorowego daje Komisji okazję, by dowolnie zmieniać faktyczną treść rozporządzenia nr 271/2010 z wyłączeniem państw członkowskich, przez co następuje obejście i pozbawienie legitymacji aktu prawodawczego w wyniku współdziałania państw członkowskich.

Po trzecie skarżący podnosi, że regulamin znaku zbiorowego przewiduje, iż nikt nie może używać unijnego logo produkcji ekologicznej bez upoważnienia organów lub jednostek kontrolnych. Zdaniem skarżącego jest to sprzeczne z art. 24 ust. 2 i art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 ⁽³⁾, gdyż przepisy te przewidują dla gospodarstw ekologicznych prawo stosowania unijnego logo produkcji ekologicznej w odniesieniu do produktów ekologicznych spełniających wymogi tego rozporządzenia.

Po czwarte skarżący podnosi, że regulamin znaku zbiorowego przewiduje wyłączenie odpowiedzialności na korzyść Komisji, dzięki któremu sprzecznie z prawem uchyla się od swojego

urzędowego obowiązku zapobiegania szkodom również wobec skarżącego.

Po piąte skarżący twierdzi, że regulamin znaku zbiorowego przewiduje, iż w przypadku konfliktu jego przepisów z innymi aktami prawodawczymi Unii Europejskiej i ustaw krajowych regulamin ma pierwszeństwo, co powoduje złamanie zasady pierwszeństwa prawa Unii.

Po szóste skarżący zarzuca, że regulamin znaku zbiorowego zakazuje mu używania unijnego logo produkcji ekologicznej w sposób, który byłby krytyczny wobec Unii Europejskiej. W ten sposób arbitralnie i bez uzasadnienia narusza się jego prawo podstawowe do swobody wypowiedzi.

Po siódme regulamin znaku zbiorowego przewiduje, że Unia Europejska może żądać od użytkowników unijnego logo produkcji ekologicznej próbek jego zastosowania i kontrolować je, czym Komisja przyznaje sobie narzędzie bezpośredniej ingerencji w przedsiębiorstwach i łamie podział kompetencji względem państw członkowskich.

Po ósme skarżący zarzuca, że rejestracja unijnego logo produkcji ekologicznej przez Unię Europejską jako znaku zbiorowego jest niezgodna m.in. z rozporządzeniem nr 834/2007.

Po dziewiąte skarżący twierdzi, że Komisja w regulaminie znaku zbiorowego zastrzega dla siebie prawo jego wykładni, co narusza monopol wykładni przysługujący Trybunałowi Sprawiedliwości.

W końcu arbitralne jest to, że regulamin znaku zbiorowego nakazuje stosowanie prawa belgijskiego również wobec skarżącego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. L 250, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 271/2010 z dnia 24 marca 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do unijnego logo produkcji ekologicznej (Dz.U. L 84, s. 19).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189, s. 1).